

РАДОЙ РАЛИН
КОН, ВОЛ, КУЧЕ И ЧОВЕК

chitanka.info

Когато създавал човека, Зевс му определил сравнително кратък живот. Човекът обаче притежавал ум и можел на своя сметка да се доусъвършенствува.

Настъпила зимата. Защурали се всички земни твари къде ще намерят приют. Човекът, щом усетил приближаването на студената вълна, струпал си къща и удобно се настанил в нея.

А навън, в студовете, конят не можал да устои, иде, тропал по портата на човека: „Моля ти се, подслони ме, пък аз ще ти представя и преотстъпя на вечно ползване част от моите години.“

При такова условие как няма да се съгласи човекът?

Ето че се тътре и волът, и той бил враг на зимата. Човекът, запознат със цените на гостоприемството, се съгласил да го подслони, ако му преотстъпи определен брой от неговите волски години.

При такава нужда как няма да се съгласи волът?

Накрая търчи и кучето. Студът навън — кучешки, и куче, вързано със синджир, къса синджира и бяга да се спасява. И без да се пазари, дало част от годините си — по-добре да се откаже от крайните си години, отколкото още сега да умира.

За една зима голяма сделка направил човекът. Само че този бизнес, нали не бил съгласуван със Зевса, не излязъл както трябва. Новопридобитите възрасти на човека не са също човешки, а конски, волски и кучешки. Човешките са умни, конските — самохвалки, волските — пренебрежителни, а кучешките — старческо-сприхави и гневни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.